

การเสริมทักษะอาชีพและการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มเพื่อยกระดับรายได้ของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ จังหวัดกาญจนบุรี

Enhancing Professional Skills and Using Technology on Digital Platforms to Raise Income Levels of Low-Income Earners Under the New Normal Way of Life in Kanchanaburi Province

มาลินี คำเครือ^{1*}, นีรุต จรเจริญ², พชรณัฐ ไคนุ่นภา³, พัชรินทร์ บุญสมธป⁴ และ คมสัน ศรีบุญเรือง⁵
 Malinee Kumkrua^{1*}, Nirut Jorncharoen², Phacharanat Kainunpa³, Patcharin Boonsomthop⁴ and Komsan Sriboonruang⁵

วันที่รับบทความ : 03/05/2566
 วันแก้ไขบทความ : 25/06/2566
 วันตอบรับบทความ : 07/07/2566

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาศักยภาพและความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม 2) เพื่อศึกษารูปแบบการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม 3) เพื่อเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มในการยกระดับรายได้ และ 4) เพื่อประเมินคุณภาพชีวิตหลังจากการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มในการยกระดับรายได้ของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ จังหวัดกาญจนบุรี เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และการสนทนากลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา และใช้หลักการการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา พบว่า 1) ศักยภาพในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้น้อยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีความต้องการในการพัฒนาความรู้การวางแผนประกอบอาชีพ ทักษะด้านฝีมือ และทักษะการใช้เครื่องมือดิจิทัลทำการตลาดออนไลน์ 2) รูปแบบการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มจัดอบรมในลักษณะเชิงปฏิบัติการและจัดทำคู่มือหรือคลิปพร้อมทั้งเผยแพร่ในรูปแบบออนไลน์ โดยการจัดกลุ่มผู้เข้าอบรมเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ไม่มีทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มกับกลุ่มที่มีทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม 3) การเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ได้แก่ อบรมให้ความรู้ในเรื่องของการลงทุน การวางแผนในการประกอบอาชีพ ทักษะอาชีพด้านฝีมือ ทักษะด้านการค้าขายและการใช้เครื่องมือดิจิทัลทำการตลาดออนไลน์ 4) คุณภาพชีวิตหลังจากการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม พบว่า โดยรวมมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: ทักษะอาชีพ เทคโนโลยีดิจิทัล แพลตฟอร์ม ผู้มีรายได้น้อย วิถีชีวิตใหม่

^{1,2} ผู้ช่วยศาสตราจารย์, สาขาวิชาเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
 Assistant Prof., Department of Digital Technology for Business Faculty of Management Sciences, Kanchanaburi Rajabhat University

^{3,4} ผู้ช่วยศาสตราจารย์, สาขาวิชาสื่อใหม่และมัลติมีเดีย คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
 Assistant Prof., Department of New Media and Multimedia Faculty of Management Sciences, Kanchanaburi Rajabhat University

⁵ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, สาขาวิชาสังคมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
 Asst. Prof., Department of Social Studies Faculty of Education, Kanchanaburi Rajabhat University

* Corresponding author: E-mail address: malinee2729@kru.ac.th

Abstract

The objectives of this research were to: 1) study the potential and needs for professional skills development and technology skills on digital platforms, 2) study forms of enhancing professional skills and technology usage on digital platforms, 3) enhance professional and technological skills on digital platforms to raise income levels, and 4) assess the quality of life after enhancing professional skills and technology usage on digital platforms for elevating the income of low-income earners under the new normal in Kanchanaburi Province. Data was collected using questionnaires and focus group interviews and analyzed through descriptive statistics and content analysis. The research findings revealed that: 1) the potential to develop professional skills and digital technology skills among low-income earners in Kanchanaburi Province was at a moderate level. The primary needs for knowledge development included knowledge and career planning while the need for professional skill development included professional skills and using digital tools to run online marketing; 2) the recommended forms for enhancing professional skills and skills using technology on digital platforms include organizing training sessions, conducting workshops, and creating manuals or instructional videos. Dissemination should be in an online format, with trainees grouped based on their proficiency: those with no or minimal digital platform skills and those with existing digital skills; 3) training should focus on enhancing professional skills, investment knowledge, career planning, and using digital tools for online marketing; and 4) the overall quality of life after professional skills enhancement and digital platform training was found to be at a high level.

Keywords: Professional Skills, Digital Technology, Platforms, Low-income Earners, New Normal

บทนำ

การแก้ไขปัญหาความยากจนและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม เป็นหนึ่งในนโยบายยุทธศาสตร์ชาติที่รัฐบาลได้ให้ความสำคัญและมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยจะเห็นได้จากมาตรการต่าง ๆ ที่ออกมาช่วยเหลือประชาชนโดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อย ซึ่งมาตรการสวัสดิการแห่งรัฐ ถือเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาความยากจนอีกหนึ่งมาตรการ มีทั้งการมอบบัตรสวัสดิการแห่งรัฐให้กับประชาชนผู้มีรายได้น้อยกว่าจำนวน 11.4 ล้านคน ที่ได้มีการขึ้นทะเบียนกับทางกระทรวงการคลัง เพื่อกำหนดมาตรการที่เหมาะสมในการพัฒนาให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตอย่างยั่งยืนในอนาคต (The Secretariat of the Prime Minister, 2018) อย่างไรก็ตาม แม้ว่ารัฐบาลจะทุ่มเทความมุ่งมั่นตั้งใจ รวมทั้งใช้กลไกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเร่งแก้ไขปัญหาความยากจนและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมอย่างต่อเนื่อง แต่การที่จะพัฒนาให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตอย่างยั่งยืนในอนาคตได้นั้น ต้องมีการพัฒนาและแก้ไขปัญหาโดยการได้รับความร่วมมือจากทุกภาคส่วน สำหรับกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (อว) มีความมุ่งมั่นในการพัฒนาคนให้มีทักษะสอดคล้องกับการพัฒนาของประเทศ รวมถึงการกำกับดูแลการวิจัยและการพัฒนานวัตกรรม และเชื่อว่านโยบายและทิศทางการพัฒนาประชาชนให้มีความพร้อมในการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21 คือ การกิจสำคัญที่จะเป็นพลังขับเคลื่อน

ในการพัฒนาประเทศเพื่อก้าวไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน และสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับโลก เกิดการกระตุ้นเศรษฐกิจฐานราก สร้างความเชื่อมั่นทั้งในระยะสั้นและระยะยาว และความเข้มแข็งให้กับประเทศ เพื่อก้าวไปสู่ความเป็น Thailand 4.0 ได้อย่างที่ตั้งเป้าหมายและประสบความสำเร็จในที่สุด (Ministry of Higher Education Science Research and Innovation, 2020)

ในแผนพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม 2559 ยุทธศาสตร์ที่ 5 พัฒนากำลังคนให้พร้อมเข้าสู่ยุคเศรษฐกิจและสังคมดิจิทัล ซึ่งมุ่งเน้นพัฒนากำลังคนในทุกช่วงทุกวัยให้สามารถดำรงชีวิตได้ในยุคของเทคโนโลยีดิจิทัลที่จะสามารถเพิ่มศักยภาพ เพิ่มอาชีพ เข้าถึงการเรียนรู้ โดยเฉพาะเน้นความเท่าเทียมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม รวมไปถึงการแก้ไขปัญหาความยากจนซึ่งยังจำเป็นต้องหาทางเยียวยาแก้ไขและหาหนทางโดยการแก้ไขผ่านนโยบายและมาตรการต่าง ๆ ของรัฐ โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยรัฐบาลมีแผนที่จะพัฒนากลุ่มนี้ให้มีคุณภาพชีวิตที่มั่นคง โดยเน้นการดำเนินการส่งเสริมให้มีงานทำการฝึกทักษะอาชีพ โดยมุ่งเน้นทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มมาสร้างอาชีพและยกระดับรายได้ของตนเอง เพื่อลดความยากจนและเหลื่อมล้ำในสังคม ปัญหาความยากจนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมไทยที่สั่งสมมานาน เป็นภาวะความขาดแคลนที่ไม่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ส่งผลให้เกิดความทุกข์ยากในการดำเนินชีวิต รวมไปถึงขาดโอกาสในการพัฒนาคุณภาพชีวิตในหลาย ๆ ด้าน และส่งผลต่อการพัฒนาในระดับประเทศตามมาในที่สุด ในงานวิจัยของ Saranchit (2015) พบว่า ปัญหาและสาเหตุของความยากจนมาจากสาเหตุสำคัญสองประการ คือ สาเหตุจากปัจจัยภายในตัวบุคคล และสาเหตุจากปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ยิ่งในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) ส่งผลกระทบต่อภาคธุรกิจจนนำไปสู่การลดอัตราการจ้างงาน ซึ่งมีผลกระทบโดยตรงต่อแรงงานผู้มีรายได้น้อย กลุ่มคนเหล่านี้ได้รับผลกระทบเป็นอย่างมากจนบางรายไม่สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ เพราะไม่สามารถหาอาชีพอื่น ๆ มาทดแทนได้ ผู้วิจัยได้มีโอกาสสัมภาษณ์ผู้มีรายได้น้อยในโครงการลงทะเบียนเพื่อสวัสดิการแห่งรัฐ จำนวน 3 ท่าน พบว่า มีอาชีพรับจ้างรายวัน ผู้มีรายได้น้อยมีความท้อแท้ในชีวิตเพราะตกงานในช่วงการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และไม่มีแนวทางในการประกอบอาชีพ จากสภาวะการณ์ที่เกิดขึ้นแบบไม่ทันตั้งตัว รัฐบาลได้ช่วยเหลือประชาชนในประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มผู้มีรายได้น้อยมีการช่วยเหลือกลุ่มคนเหล่านี้ให้สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ โดยออกมาตรการการช่วยเหลือต่าง ๆ เช่น นโยบายการจ่ายเงินเยียวยาคนละ 15,000 บาท นอกจากนี้ภาครัฐได้ตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาบุคลากรโดยเฉพาะกลุ่มผู้มีรายได้น้อยให้มีทักษะดิจิทัล (Digital Literacy) โดยสามารถใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มในการประกอบอาชีพและหาเลี้ยงตนเองได้ เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือช่วยในการเรียนรู้ที่เรียกว่า แพลตฟอร์มการเรียนรู้ดิจิทัล (Digital Learning Platform) เป็นการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงส่งเสริมให้คนแสวงหาความรู้ด้วยตนเองจากสื่อดิจิทัลและสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) (Boonphrom, 2020) ยิ่งสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบันเป็นยุคของข้อมูลข่าวสารเทคโนโลยีเป็นส่วนผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงาน อาชีพใหม่เกิดขึ้น อาชีพเก่าบางอาชีพจะลดความสำคัญลง ปริมาณความรู้มีอัตราการเติบโตสูง ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ ส่งผลให้เกิดแนวโน้มที่ชัดเจนเกี่ยวกับความจำเป็นของกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต ผู้ประกอบอาชีพต้องปรับตัวและพร้อมเรียนรู้ใหม่อยู่เสมอ อุตสาหกรรมต้องพัฒนาทักษะของลูกจ้างให้เหมาะสม รูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับยุคข้อมูลข่าวสาร คือ รูปแบบที่สามารถนำเทคโนโลยีมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้และการประกอบอาชีพ (Office of Knowledge Management and Development, 2017) ดังนั้น เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมแรงงานไทย โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยให้มีความรู้ มีทักษะที่สามารถรองรับการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพในยุคดิจิทัลได้ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะส่งเสริมการวิจัยและนวัตกรรมเพื่อสร้างกำลังคนในการพัฒนา

เศรษฐกิจและสังคม รวมถึงการพัฒนาทักษะเพื่ออนาคต (Up-Skill) และการเพิ่มทักษะ (Re-Skill) ให้กับผู้มีรายได้น้อย เพื่อที่กลุ่มคนดังกล่าวจะสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการประกอบอาชีพในแบบวิถีชีวิตใหม่ (New Normal) ซึ่งในจังหวัดกาญจนบุรีเป็นจังหวัดเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ มีผู้อยู่ในกำลังแรงงาน 464,099 คน มีผู้ว่างงานประมาณ 13,763 คน คิดเป็นร้อยละ 2.97 ของกำลังแรงงานทั้งหมดและพบว่าเมื่ออัตราเพิ่มขึ้นของการว่างงานร้อยละ 2.26 (Kanchanaburi Provincial Labor Office, 2020) สำนักงานพัฒนาฝีมือแรงงานกาญจนบุรีพยายามขับเคลื่อนให้ฝึกทักษะอาชีพให้กับผู้ว่างงานและกลุ่มผู้มีรายได้น้อยอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะทักษะการใช้ดิจิทัลแพลตฟอร์มในการสร้างอาชีพเพื่อตอบสนองนโยบายของภาครัฐที่ส่งเสริมให้ประชาชนใช้ทักษะดิจิทัลมาประกอบอาชีพ พร้อมทั้งเป็นการวางพื้นฐานการพัฒนากำลังคนอย่างต่อเนื่อง

จากนโยบายของภาครัฐ สภาพปัญหา และความจำเป็นที่จะต้องได้รับการแก้ไขตามที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วในข้างต้น จึงนำมาซึ่งหัวข้องานวิจัยเรื่อง “การเสริมทักษะอาชีพและการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มเพื่อยกระดับรายได้ของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ (New Normal) ในจังหวัดกาญจนบุรี” ซึ่งงานวิจัยนี้จะทำให้ทราบถึงศักยภาพและความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพของผู้มีรายได้น้อย และทักษะอาชีพที่เหมาะสมของผู้มีรายได้น้อย อีกทั้ง ยังช่วยเสริมทักษะอาชีพและการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มเพื่อยกระดับรายได้ของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ ซึ่งเป็นการเตรียมความพร้อมกำลังคนในจังหวัดกาญจนบุรี โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยให้มีความรู้ มีทักษะที่สามารถรองรับการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพในยุคดิจิทัล อันจะนำไปสู่การสร้างอาชีพและรายได้ที่หาเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้เป็นการวางพื้นฐานการพัฒนากำลังคนที่เหมาะสมในยุคดิจิทัล พร้อมทั้งสร้างกำลังคนในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดช่วงชีวิตที่เป็นการพัฒนาทักษะเพื่ออนาคต (Up-skill) และการเพิ่มทักษะ (Re-skill) ให้กับกลุ่มผู้มีรายได้น้อยในจังหวัดกาญจนบุรี

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาศักยภาพและความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ จังหวัดกาญจนบุรี
2. เพื่อศึกษารูปแบบการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ จังหวัดกาญจนบุรี
3. เพื่อเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มในการยกระดับรายได้ของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ จังหวัดกาญจนบุรี
4. เพื่อประเมินคุณภาพชีวิตหลังจากการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มในการยกระดับรายได้ของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ จังหวัดกาญจนบุรี

ทบทวนวรรณกรรม

การช่วยเหลือประชาชนโดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยถือเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาความยากจนอีกหนึ่งมาตรการที่ภาครัฐให้ความสำคัญ รัฐบาลมีแผนที่จะพัฒนาคนกลุ่มนี้ให้มีคุณภาพชีวิตที่มั่นคงขึ้นโดยเน้นการดำเนินการส่งเสริมให้ผู้มีรายได้น้อยมีงานทำด้วยการฝึกทักษะอาชีพ แนวคิดรัฐสวัสดิการผ่านรูปแบบบัตรสวัสดิการแห่งรัฐเป็นมาตรการการช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อยโดยรัฐเบิกจ่ายเงินให้สามารถดำรงชีพอยู่ได้ (Tantivorawong, 2017) นอกจากการช่วยเหลือผ่านรูปแบบบัตรสวัสดิการแห่งรัฐแล้ว ภาครัฐยังส่งเสริมและสนับสนุนผู้มีรายได้น้อยได้ฝึกทักษะอาชีพเพื่อสร้างรายได้ให้สามารถ

เลี้ยงตนเองได้ The Secretariat of The Prime Minister (2018) ได้ให้ข้อมูลว่าเป้าหมายที่แท้จริง คือ ต้องการให้ผู้มีรายได้น้อยหลุดพ้นจากความยากจนโดยมีแผนชีวิตในการพัฒนาตนเอง โดยมีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ ด้านที่ 1 การส่งเสริมการมีงานทำ ด้านที่ 2 การฝึกทักษะอาชีพ และด้านที่ 3 การช่วยเหลือให้เข้าถึงแหล่งเงินทุน กล่าวโดยสรุปว่า หากผู้มีรายได้น้อยมีครบองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน จะทำให้กลุ่มคนดังกล่าวมีเครื่องมือทำมาหากิน มีแหล่งเงินทุน และสามารถมีอาชีพเลี้ยงตนเองได้ (Siriphanpanya, 2021) งานวิจัยของ Porncharoenkitkul (2021) พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนผู้ถือบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ คือ การนำนโยบายไปปฏิบัติ การประสานความร่วมมือของหน่วยงานภาครัฐ ข้อมูลเทคโนโลยีสารสนเทศ และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ นอกจากการช่วยเหลือทางการเงินผ่านบัตรสวัสดิการแห่งรัฐแล้ว จำเป็นต้องปรับกรอบนโยบายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถร่วมมือให้เกิดความคล่องตัวในการนำไปปฏิบัติ พร้อมทั้งพัฒนาระบบสารสนเทศข้อมูลผู้ถือบัตรสวัสดิการแห่งรัฐอย่างถูกต้อง สามารถใช้ติดตามการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ด้วยการฝึกอบรมตามหลักสูตรในการพัฒนาและสร้างวิชาชีพเพื่อให้ผู้มีรายได้น้อยเข้าถึงแหล่งงานอย่างทั่วถึง มีรายได้ที่มั่นคง มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ซึ่งในปัจจุบันเทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อการทำงานและการดำเนินชีวิต ด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการฝึกทักษะจึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย จากเดิมเคยฝึกทักษะอาชีพเพียงอย่างเดียว แต่ปัจจุบันต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มด้วย จึงส่งผลให้รูปแบบการเสริมทักษะอาชีพถูกปรับเปลี่ยนและพัฒนามากขึ้น จากเดิมเป็นเพียงการฝึกทักษะที่เรียนรู้จากผู้สอนในห้องอบรม ปัจจุบันผู้เข้าอบรมสามารถเข้าศึกษาและฝึกทักษะด้วยตนเองตลอด 24 ชั่วโมง ผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ที่มีทั้งภาพ เสียง วิดีโอ พร้อมทั้งคู่มือการใช้งาน

การฝึกอบรมเป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้กำหนดกิจกรรมเพื่อฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มเพื่อยกระดับรายได้ของผู้มีรายได้น้อยในจังหวัดกาญจนบุรี โดยศึกษาศักยภาพในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม นำแนวคิดของ Piemthaworn (2019) มาเป็นแนวทางในการศึกษา ประกอบไปด้วย 3 ด้าน คือ

1. ด้านความรู้ หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านการตลาด ความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือทางดิจิทัล ความรู้เกี่ยวกับโซเชียลมีเดีย ความรู้เกี่ยวกับการทำแผนธุรกิจ ความรู้เกี่ยวกับการหาแหล่งเงินทุนหรือการลงทุนเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการพัฒนาอาชีพ

2. ด้านทักษะ หมายถึง ทักษะการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ทักษะการคิดเชิงกลยุทธ์ ทักษะการประยุกต์ใช้เครื่องมือทางดิจิทัล ทักษะการประยุกต์ใช้โซเชียลมีเดีย และทักษะทางด้านการตลาดออนไลน์เพื่อรองรับกับการพัฒนาอาชีพ

3. ด้านคุณลักษณะ หมายถึง แรงจูงใจในการประกอบอาชีพ ความอดทนในการประกอบอาชีพ ความมุ่งมั่นที่จะไปสู่ความสำเร็จในการประกอบอาชีพ แรงจูงใจศึกษาเทคโนโลยีใหม่ ๆ รวมถึงการเรียนรู้เกี่ยวกับเครื่องมือทางดิจิทัลและโซเชียลมีเดีย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังศึกษาความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ประกอบไปด้วย 4 ด้าน คือ

1. ด้านความรู้ หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องหนึ่งในทางทฤษฎีหรือปฏิบัติ เช่น ความรู้ด้านการลงทุนเพื่อประกอบอาชีพ ความรู้เกี่ยวกับบัญชีครัวเรือน ความรู้การวางแผนในการประกอบอาชีพ ความรู้ด้านการตลาด/การตลาดออนไลน์ ความรู้ด้านอื่น ๆ เป็นต้น

2. ด้านทักษะอาชีพ หมายถึง ทักษะอาชีพใดอาชีพหนึ่งที่ได้จากการศึกษาศักยภาพและความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรม เช่น ทักษะอาชีพด้านการค้าขาย ทักษะอาชีพด้านการบริการ ทักษะอาชีพด้านฝีมือ ทักษะอาชีพด้านช่าง ทักษะอาชีพด้านการทำเกษตรกรรม ทักษะอาชีพด้านธุรกิจออนไลน์ ทักษะอาชีพด้านอื่น ๆ เป็นต้น

3. ด้านทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม หมายถึง ทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มที่ได้จากการศึกษาศักยภาพและความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรม เพื่อให้ผู้อบรมนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะอาชีพและศักยภาพตนเอง เช่น ทักษะการใช้โปรแกรมการนำเสนอ ทักษะการใช้โปรแกรมสร้างสื่อดิจิทัลและตัดต่อวิดีโอ ทักษะการขายสินค้าออนไลน์ผ่านระบบอีคอมเมิร์ซ ทักษะการขายสินค้าออนไลน์ผ่านโซเชียลมีเดีย ทักษะการใช้เครื่องมือดิจิทัลทำการตลาดออนไลน์ และทักษะอื่น ๆ เป็นต้น

4. ด้านรูปแบบการพัฒนาทักษะ หมายถึง รูปแบบการพัฒนาทักษะที่เหมาะสมตามความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรม เพื่อให้ผู้เข้าอบรมเกิดการเรียนรู้และสามารถนำไปปฏิบัติและถ่ายทอดต่อได้จริง เช่น อบรมในสถานที่ตั้ง อบรมในรูปแบบออนไลน์ อบรมผ่านเว็บไซต์หรือแอปพลิเคชันต่าง ๆ หรือในรูปแบบอื่น ๆ เป็นต้น

จากการศึกษาศักยภาพและความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม เพื่อสามารถนำข้อมูลการวิจัยที่ได้ไปเป็นแนวทางในการออกแบบกิจกรรมและรูปแบบการฝึกอบรมที่สอดคล้องกับศักยภาพและความต้องการของผู้มีรายได้น้อยและสอดคล้องกับบริบทในยุคสังคมดิจิทัล ที่สามารถส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้มีรายได้น้อยให้มีความรู้ มีทักษะที่สามารถรองรับการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพในยุคดิจิทัล อันจะนำไปสู่การสร้างอาชีพและรายได้ที่หาเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้เป็นการวางพื้นฐานการพัฒนากำลังคนที่เหมาะสมในยุคดิจิทัล การฝึกอบรมดังกล่าวเมื่อมีการดำเนินกิจกรรมการฝึกอบรมแล้วจำเป็นต้องได้รับข้อมูลป้อนกลับโดยเฉพาะความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรม เพื่อนำข้อมูลและข้อเสนอแนะที่ได้ไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นจากการดำเนินกิจกรรม โดยข้อมูลการประเมินตามแบบจำลองชิปปี้ (CIPP Model) ของ Stufflebeam and Shinkfield (2007) ถือได้ว่าแบบประเมินมีความเหมาะสมที่ครอบคลุมในมิติต่าง ๆ โดยสามารถประเมินสารสนเทศได้อย่างครอบคลุมนำไปสู่สารสนเทศที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อีกทั้งยังสามารถนำผลประเมินที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมฝึกอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ ได้อีก ผู้วิจัยจึงกำหนดการประเมินความพึงพอใจในการฝึกอบรมตามรูปแบบชิปปี้ของสตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam's CIPP Model) ประกอบด้วย 4 ด้าน ดังนี้

1. สภาวะแวดล้อม (Context) หมายถึง หลักการและเหตุผลของโครงการอบรมมีความชัดเจนเหมาะสม สามารถตอบสนองปัญหาหรือความต้องการจำเป็นที่แท้จริง เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของโครงการอบรมมีความชัดเจน รวมถึงแผนการดำเนินงานของโครงการอบรมมีความเป็นไปได้

2. ปัจจัยนำเข้า (Input) หมายถึง วิทยากรสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมีความรู้ความสามารถตรงกับโครงการอบรมและมีจำนวนเพียงพอ ระยะเวลาอบรม สถานที่ที่ใช้ในการอบรม ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ มีความเหมาะสม รวมทั้งวัสดุอุปกรณ์มีความเพียงพอ

3. กระบวนการ (Process) หมายถึง การดำเนินงานเป็นไปตามแผนโครงการ ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดอบรม ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคในระหว่างกระบวนการอบรม

4. ผลลัพธ์ (Outcome) หมายถึง ผู้เข้าอบรมสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้จากการเข้ารับการอบรมไปประกอบอาชีพได้ มีทักษะที่สามารถรองรับการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพมีรายได้ที่หาเลี้ยงตนเองและครอบครัว เกิดการถ่ายทอดองค์ความรู้ รวมถึงแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน

เมื่อได้ข้อมูลจากการประเมินความพึงพอใจในการฝึกอบรมตามรูปแบบชิปป์ของสตฟเฟิลบีม (Stufflebeam's CIPP Model) เป็นที่เรียบร้อยแล้ว จำเป็นจะต้องประเมินคุณภาพชีวิตที่ได้หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ซึ่งเป็นกระบวนการที่เสริมสร้าง พัฒนา และยกระดับความรู้ ความสามารถ ทักษะ รวมถึงทัศนคติของผู้เข้ารับการฝึกอบรม เพื่อให้ผู้เข้าอบรมมีพฤติกรรมการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นและก่อให้เกิดคุณภาพ โดยผู้วิจัยนำแนวคิดของ Rengkounkway (2020) มาเป็นแนวทางในการศึกษา ซึ่งได้มีการศึกษาวิจัยแล้วพบว่า เป็นองค์ประกอบคุณภาพชีวิตของกลุ่มตัวอย่างที่เกิดขึ้นหลังจากผ่านการฝึกอบรมอาชีพเสริม ประกอบไปด้วย 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านจิตใจ หมายถึง สภาพจิตใจและความรู้สึกอันเกิดจากการนำสิ่งที่ได้หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มมาพัฒนาจิตใจให้มีความสุข เกิดความสงบในการดำรงชีวิต มีทางออกในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับภาระค่าใช้จ่าย มีกำลังใจในการดำเนินชีวิต ทัศนคติที่ดีต่อการประกอบอาชีพเสริม รวมถึงมีความสุขในการดำเนินชีวิตเนื่องจากมีรายได้เพิ่มขึ้น

2. ด้านเศรษฐกิจ หมายถึง คุณภาพชีวิตอันเกิดจากการนำสิ่งที่ได้หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มมาปฏิบัติเพื่อการเพิ่มรายได้และลดรายจ่ายในการดำรงชีวิต มีเงินเก็บสำรองไว้ใช้จ่ายในครอบครัว มีความสามารถในการชำระหนี้สินเนื่องจากมีรายได้เสริมและมองเห็นช่องทางในการประกอบอาชีพ

3. ด้านสุขภาพ หมายถึง คุณภาพชีวิตอันเกิดจากการนำสิ่งที่ได้หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มมาปรับใช้เพื่อการดูแลสุขภาพ และสร้างเสริมสุขลักษณะให้ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงโดยมีสุขภาพดีขึ้นเนื่องจากไม่มีภาวะความเครียดด้านภาระค่าใช้จ่าย รายได้เสริมที่ได้รับนำไปสู่สุขอนามัยการนอนที่ดีและลดความวิตกกังวลรวมถึงตนเองและครอบครัวมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นตามลำดับ

4. ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม หมายถึง คุณภาพชีวิตอันเกิดจากการนำสิ่งที่ได้หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มมาช่วยในการสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาชุมชน สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยนำสิ่งที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมไปถ่ายทอดต่อให้กับคนในชุมชน มีสามารถแลกเปลี่ยนความรู้ด้านทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มกับคนในชุมชนได้ ร่วมผลักดันให้คนในชุมชนหรือบุคคลใกล้เคียงเกิดการตื่นตัวในการพัฒนาอาชีพเสริมเพื่อก่อให้เกิดรายได้ เกิดความร่วมมือในท้องถิ่นในการถ่ายทอดทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม

ระเบียบวิธีการศึกษา

1. ประชากรและตัวอย่าง

1.1 ประชากรเป้าหมาย คือ ผู้มีรายได้น้อยในโครงการลงทะเบียนเพื่อสวัสดิการแห่งรัฐ 2560 ในจังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 32,135 คน (The Kanchanaburi Provincial Office of The Comptroller General, 2018)

1.2 ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ ผู้มีรายได้น้อยในโครงการลงทะเบียนเพื่อสวัสดิการแห่งรัฐ 2560 ในจังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 395 คน จากการคำนวณขนาดตัวอย่างของยามาเน (Yamane, 1967) ที่ระดับความเชื่อมั่นที่ 95% ด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ครอบคลุมทั้ง 13 อำเภอ ในจังหวัดกาญจนบุรี เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณเกี่ยวกับศักยภาพและความต้องการใน

การพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้น้อย สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ กลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้บริหารสำนักงานจัดหางานจังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 2 คน นักพัฒนาสังคม จำนวน 2 คน สำนักงานพัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 2 คน ตัวแทนผู้มีรายได้น้อยในโครงการลงทะเบียนเพื่อสวัสดิการแห่งรัฐ จำนวน 4 คน นักวิชาการ จำนวน 2 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 12 คน โดยคุณสมบัติของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักมีดังนี้

1. ผู้บริหารหรือหัวหน้าฝ่ายจากสำนักงานจัดหางานจังหวัดกาญจนบุรี ที่มีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีและมีประสบการณ์ในการบริหารสำนักงานมาแล้วไม่ต่ำกว่า 3 ปี จำนวน 2 คน
2. นักพัฒนาสังคม จากสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จังหวัดกาญจนบุรี มีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีและมีประสบการณ์ในการทำงานด้านพัฒนาสังคมมาแล้วไม่ต่ำกว่า 3 ปี จำนวน 2 คน
3. นักวิชาการพัฒนาฝีมือแรงงาน จากสำนักงานพัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดกาญจนบุรี มีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีและมีประสบการณ์ในการทำงานด้านพัฒนาฝีมือแรงงานมาแล้วไม่ต่ำกว่า 3 ปี จำนวน 2 คน
4. ตัวแทนผู้ถือบัตรสวัสดิการแห่งรัฐบัตรคนจน จำนวน 4 คน
5. นักวิชาการด้านบริหารธุรกิจ เป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ด้านการบริหารธุรกิจ จากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ มีคุณวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาเอกหรือมีตำแหน่งทางวิชาการระดับ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป จำนวน 2 คน

การประเมินผลความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม รวมถึงการประเมินคุณภาพชีวิตหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้มีรายได้น้อย ในจังหวัดกาญจนบุรี ที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้ารับการฝึกอบรมด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลาก (Chaisuparakul, 2015) จากการตอบแบบสอบถามศักยภาพและความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มที่ได้จากวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ที่กำหนดรหัสไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยจะได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกอบรมการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม กำหนดจำนวนผู้เข้ารับการฝึกอบรมจำนวน 30 คน โดยกำหนดเกณฑ์ผู้ที่เข้ารับการฝึกอบรม คือ ผู้มีรายได้น้อยในโครงการลงทะเบียนเพื่อสวัสดิการแห่งรัฐ

1.3 แผนการสุ่มตัวอย่างและวิธีดำเนินการ ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Siljaru, 2012) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ โดยดำเนินการตามแผนการสุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ใช้วิธีการสุ่มแบบอย่างง่าย ด้วยวิธีการจับสลาก โดยสุ่มอำเภอในจังหวัดกาญจนบุรีมาทั้งสิ้น 7 อำเภอ จากทั้งหมด 13 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอบ่อพลอย อำเภอพนมทวน อำเภอไทรโยค อำเภอทองผาภูมิ อำเภอด่านมะขามเตี้ย

ขั้นที่ 2 ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลาก ในการสุ่มตำบลในแต่ละอำเภอที่ตกเป็นตัวอย่างจากขั้นที่ 1 ในอัตราร้อยละ 50 ของตำบลในแต่ละอำเภอนั้น ๆ ได้ตำบลที่ตกเป็นตัวอย่าง จำนวนทั้งสิ้น 31 ตำบล

ขั้นที่ 3 จากนั้นทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ถือบัตรสวัสดิการแห่งรัฐบัตรคนจน ในตำบลที่ตกเป็นตัวอย่างจากขั้นที่ 2 ใน 31 ตำบล ที่สุ่มได้ โดยบางส่วนได้ขอความอนุเคราะห์จากองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลให้ ซึ่งผู้ช่วย

เก็บข้อมูลจะต้องเข้ารับการอบรม และทำความเข้าใจก่อนลงพื้นที่ ให้ได้จำนวนตัวอย่างทั้งสิ้น 395 คน ตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้

1.4 ขนาดตัวอย่างและการจัดสรร (Allocation) ขนาดตัวอย่างการศึกษารั้งนี้คำนวณจากสูตรการคำนวณขนาดตัวอย่างตามหลักสถิติ ได้ขนาดตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวนทั้งสิ้น 395 คน ดังนั้น ขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้ คือ $n = 395$ คน เมื่อจัดสรรขนาดตัวอย่างนี้ไปตามแต่ละอำเภอที่ตกเป็นตัวอย่าง ในขั้นที่ 1 โดยวิธีการจัดสรรแบบเป็นสัดส่วนกับขนาด (Allocation Proportional to Size) ของจำนวนตำบลที่สุ่มได้ในแต่ละอำเภอ ตัวอย่างดังแสดงใน Table 1

Table 1 The Allocation Method is Proportional to the Size of the Random Number of Sub-Districts in Each District

List of Random Districts	The Number of Sub-Districts in the Random District	The Number of Allocated Samples Proportional to Size
Mueang District	7 Sub-Districts	89
Bo Phloi District	3 Sub-Districts	38
Phanom Thuan District	4 Sub-Districts	51
Sai Yok District	4 Sub-Districts	51
Thong Pha Phum District	4 Sub-Districts	51
Tha Muang District	7 Sub-Districts	89
Dan Makham Tia District	2 Sub-Districts	25
Total of 7 Districts	Total of 31 Sub-Districts	Total 395 People

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีรายละเอียดดังนี้

2.1 แบบสอบถามศักยภาพและความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้น้อย เพื่อตอบวัตถุประสงค์งานวิจัยข้อที่ 1 โดยข้อคำถามศักยภาพในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มได้อาศัยแนวคิดของ Piemthaworn (2019) มาเป็นแนวทางในการออกแบบข้อคำถาม ประกอบไปด้วย ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับสำหรับความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะอาชีพ ด้านทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม และด้านรูปแบบการพัฒนาทักษะ เป็นคำถามแบบปลายปิด แบบสำรวจรายการ (Check Lists) ให้เลือกตอบได้เพียง 1 คำตอบ

2.2 แบบสัมภาษณ์สำหรับการสนทนากลุ่ม เพื่อตอบวัตถุประสงค์งานวิจัยข้อที่ 2 ประกอบไปด้วยลักษณะคำถามแบบปลายเปิด เพื่อนำไปสู่รูปแบบการจัดกิจกรรมฝึกอบรมการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มให้กับผู้มีรายได้น้อย ในจังหวัดกาญจนบุรี

2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรม เพื่อตอบวัตถุประสงค์งานวิจัยข้อที่ 3 โดยความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม สร้างขึ้นตามรูปแบบชิปปิงของสตฟเฟิลบีม (Stufflebeam's CIPP Model) ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ ด้านสภาวะแวดล้อม (Context) ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) ด้านกระบวนการ (Process) และ

ด้านผลลัพธ์ (Outcome) มาเป็นแนวทางในการออกแบบข้อคำถาม มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

2.4 แบบสอบถามคุณภาพชีวิตหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม เพื่อตอบวัตถุประสงค์งานวิจัยข้อที่ 4 โดยข้อคำถามคุณภาพชีวิตหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม อาศัยแนวคิดของ Rengkounkway (2020) มาเป็นแนวทางในการออกแบบข้อคำถาม ประกอบไปด้วย 4 ด้าน คือ ด้านจิตใจ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสุขภาพ และด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือโดยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา ความสอดคล้องกับงานวิจัย ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน เพื่อพิจารณาและให้ข้อเสนอแนะในข้อคำถามว่ามีความครอบคลุมและสามารถวัดด้วยวิธีการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาได้ การหาค่าหาดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ในการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ หากข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ผู้วิจัยจะทำการคัดเลือกไว้ ส่วนข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 จะนำมาพิจารณาปรับปรุงข้อคำถามใหม่ หรือตัดทิ้งตามความเหมาะสม หรือพัฒนาตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วถึงจะสามารถนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลได้ (Kunsawat, 2015) จากการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือในงานวิจัยนี้มีค่าอยู่ระหว่าง 0.60 ถึง 1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์การพิจารณาทุกข้อ สำหรับผลการทดสอบเครื่องมือการวิจัยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นใช้การทดสอบหาค่าสัมประสิทธิ์ระดับความเชื่อมั่น (Reliability Coefficient) โดยวิธีของคอนบาช (Cronbach Alpha Coefficient) ผลของแบบสอบถามศักยภาพและความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้น้อย มีค่าความเชื่อมั่นโดยรวมเท่ากับ 0.788 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม มีค่าความเชื่อมั่นโดยรวมเท่ากับ 0.889 และแบบสอบถามคุณภาพชีวิตหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม มีค่าความเชื่อมั่นโดยรวมเท่ากับ 0.922

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ในกิจกรรมการสนทนากลุ่มเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจแห่งรัฐบัตรคนจน ในตำบลที่ตกเป็นตัวอย่าง โดยบางส่วนได้ขอความอนุเคราะห์จากองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลให้ ซึ่งผู้ช่วยเก็บข้อมูลจะต้องเข้ารับการอบรม และทำความเข้าใจกับผู้วิจัยก่อนการลงพื้นที่ สำหรับขั้นตอนในการสนทนากลุ่ม ผู้ดำเนินการแนะนำตัว ชี้แจงวัตถุประสงค์งานวิจัยและวัตถุประสงค์ของการจัดการสนทนากลุ่ม อธิบายให้เห็นความสำคัญการวิจัย กฎกติกา และเริ่มการสนทนากลุ่ม พร้อมทั้งขออนุญาตบันทึกเสียง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ ใช้การทดสอบหาค่าสัมประสิทธิ์ระดับความเชื่อมั่น (Reliability Coefficient) โดยวิธีของคอนบาช (Cronbach Alpha Coefficient)

4.2 สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้ความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ในการอธิบายข้อมูลลักษณะข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มสำหรับค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard

Deviation) ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้อธิบายศักยภาพในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม และคุณภาพชีวิตหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม โดยนำเสนอในรูปแบบตารางพร้อมคำอธิบาย

4.3 ใช้หลักการการวิเคราะห์แบบเนื้อหา (Content Analysis) และการวิเคราะห์เชิงบรรยาย (Descriptive Analysis) จากข้อมูลการสนทนากลุ่มและความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ผลการศึกษา

1. ผลการศึกษาศักยภาพและความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้รายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีศักยภาพในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีศักยภาพในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มอยู่ในระดับปานกลางด้วยเช่นเดียวกัน โดยด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านคุณลักษณะ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 รองลงมา คือ ด้านความรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 และด้านทักษะ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12 ตามลำดับ รายละเอียดแสดงดัง Table 2

Table 2 Mean ($\bar{X}$) Standard Deviation (S.D.) Potential for Developing Professional Skills and Skills Using Technology on Digital Platforms (n = 395)

Potential to Develop Professional Skills and Technology Skills on Digital Platforms Classified by Side	$\bar{X}$	S.D.	Potential Level
1. Knowledge	3.16	0.34	moderate
2. Skill	3.12	0.44	moderate
3. Feature	3.63	0.34	moderate
Overall Aspects	3.30	0.32	moderate

ผลความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า ความต้องการในการพัฒนาความรู้ 3 อันดับแรก ได้แก่ ความรู้การวางแผนในการประกอบอาชีพ จำนวน 249 คน รองลงมา คือ ความรู้ด้านการตลาด/การตลาดออนไลน์ จำนวน 215 คน และความรู้ด้านการลงทุนเพื่อประกอบอาชีพ จำนวน 187 คน ตามลำดับ รายละเอียดแสดงดัง Table 3

Table 3 Number and Percentage of Samples Needing Knowledge Development

The Need for Knowledge Development	Choose Answer		Choose Not to Answer	
	Number	Percentage	Number	Percentage
1. Professional Investment Knowledge	187	47.30	208	52.70
2. Knowledge of Household Accounts	10	2.50	385	97.50
3. Career Planning Knowledge	249	63.00	146	37.00
4. Knowledge of Marketing/Online Marketing	215	54.40	180	45.60
5. Knowledge of Providing Services or Making Payments through Electronic Channels in the New Way of Life	33	8.40	362	91.60
6. Other Knowledge	4	1.00	391	99.00

ความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพ 3 อันดับแรก ได้แก่ ทักษะอาชีพด้านฝีมือ จำนวน 305 คน รองลงมา คือ ทักษะอาชีพด้านการทำเกษตรกรรม จำนวน 167 คน และทักษะอาชีพด้านธุรกิจออนไลน์ จำนวน 42 คน ตามลำดับ รายละเอียดแสดงดัง Table 4

Table 4 Number and Percentage of Examples of Professional Skill Development Needs

The Need to Develop Professional Skills	Choose Answer		Choose Not to Answer	
	Number	Percentage	Number	Percentage
1. Professional Skills in Trade	32	8.10	363	91.90
2. Service Professional Skills Skills (such as Beautician, Spa Massage, Thai Massage, etc.)	24	6.10	371	93.90
3. Craft Career Skills (Such as Scented Wax, Scented Candles, Bar Soap, Teddy Bears, Bracelets, Lanyards, Reed Sticks Tie-Dyed Fabric, Woven Bags, etc.)	305	77.20	90	22.80
4. Professional Mechanic Skills (Such as Carpenter, Metalworker, Mechanic, etc.)	8	2.00	387	98.00
5. Professional Skills in Agriculture (Such as Fertilizing, Planting Crops, Farming Soilless Cultivation Orchards, etc.)	167	42.30	228	57.70
6. Online Business Professional Skills (Such as Digital Marketer Content Communicator, Social Media Manager, Advertising Planner Trade in E-commerce, etc.)	42	10.60	353	89.40
7. Other Professional Skills	4	1.00	391	99.00

ความต้องการในการพัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม 3 อันดับแรก ได้แก่ ทักษะการใช้เครื่องมือดิจิทัลทำการตลาดออนไลน์ จำนวน 233 คน รองลงมา คือ ทักษะการขายสินค้าออนไลน์ผ่านโซเชียลมีเดีย จำนวน 144 คน และทักษะการทำงานร่วมกันแบบออนไลน์ จำนวน 111 คน ตามลำดับ รายละเอียดแสดงดัง Table 5

Table 5 Number and Percentage of Samples Needing to Develop Technology Skills on Digital Platforms

The Need to Develop Skills in Using Technology on Digital Platforms	Choose Answer		Choose Not to Answer	
	Number	Percentage	Number	Percentage
1. Presentation Skills	52	13.20	343	86.80
2. Skills in Using Digital Media Creation and Video Editing Programs	30	7.60	365	92.40
3. Online Collaboration Skills	111	2.81	284	71.90
4. Skills for Selling Products Online Through the System E-commerce	76	19.20	319	80.80
5. Online Selling Skills Via Social Media	144	36.50	251	63.50
6. Skills in Using Digital Tools for Online Marketing	233	59.00	162	41.00
7. Technology Skills on Other Digital Platforms	6	1.50	389	98.50

2. ผลการศึกษารูปแบบการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ จังหวัดกาญจนบุรี เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ จากผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวนทั้งสิ้น 12 คน ด้วยการสนทนากลุ่ม สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

การเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มแก่ผู้มีรายได้น้อยให้สามารถพึ่งพาตนเองสำหรับการหาเลี้ยงชีพได้นั้น มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งกับสถานการณ์ในปัจจุบัน เนื่องจากพฤติกรรมของผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลงไป หากผู้มีรายได้น้อยสามารถขายสินค้าผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ได้จะสามารถเพิ่มรายได้ให้กับตนเองได้มากขึ้น ดังนั้น จึงควรส่งเสริมและพัฒนาเพิ่มความรู้ในทักษะดังกล่าว นอกจากนี้ยังสามารถทำให้เกิดเป็นอาชีพใหม่บนโลกออนไลน์ ซึ่งผู้มีรายได้น้อยจะเกิดการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องและเรียนรู้ที่จะปรับตัวอยู่เสมอ เพื่อพัฒนาต่อยอดอาชีพของตนเอง นำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตและยกระดับฐานะของคนในชุมชนให้ดีขึ้นได้

สำหรับสมรรถนะในด้านที่มีความสำคัญสูงและสมควรได้รับการพัฒนามากที่สุด คือ ด้านความรู้ เนื่องจากเป็นพื้นฐานของการพัฒนาต่อยอดในด้านอื่น ๆ เมื่อมีความพร้อมทางด้านความรู้จะสามารถพัฒนาทักษะในด้านอื่น ๆ ได้ เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ได้เต็มประสิทธิภาพ อีกทั้ง ผู้มีรายได้น้อยควรมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการลงทุน การวางแผนในการประกอบอาชีพ แล้วจึงค่อยนำไปต่อยอดเรื่องของทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ซึ่งหลังจากนั้นผู้มีรายได้น้อยจะสามารถนำความรู้ที่มีเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มไปเสริมสร้างในส่วนของทักษะอาชีพได้ ในส่วนของทักษะอาชีพควรส่งเสริมโดยให้ลงมือปฏิบัติจริง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และพบปัญหาประกอบกับร่วมแก้ไขปัญหานั้นด้วยตนเอง อันจะนำไปสู่การพัฒนาตนเองในการประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน

โดยรูปแบบการเสริมทักษะอาชีพแก่ผู้มีรายได้น้อยควรเป็นการจัดอบรมในลักษณะการอบรมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) โดยให้ผู้เข้าอบรมได้พบปะกันและเน้นให้ผู้เข้าอบรมได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง อีกทั้ง ควรจัดทำเป็นคู่มือหรือคลิปการถ่ายทอดขั้นตอนอย่างละเอียดและเผยแพร่ในรูปแบบออนไลน์ เพื่อให้ผู้เข้าอบรมสามารถศึกษาข้อมูลได้ตลอดเวลาเมื่อมีความต้องการ เนื้อหาการฝึกอบรมควรมีตัวอย่างให้ผู้เข้าอบรมได้เห็นภาพที่ชัดเจน เช่น ภาพถ่ายสินค้า การออกแบบบรรจุภัณฑ์ สร้างสีสัน

ให้น่าสนใจและควรเน้นการฝึกทักษะที่สามารถนำไปต่อยอดได้ เช่น ทักษะด้านการค้าขาย ทักษะการให้บริการ ทักษะงานด้านฝีมือ ทักษะงานช่าง เป็นต้น

สำหรับการอบรมในลักษณะเชิงปฏิบัติการได้กำหนดให้ผู้เข้าอบรมได้ลงมือปฏิบัติจริงและจัดทำเป็นคู่มือและคลิปวิดีโอเผยแพร่ โดยเนื้อหาควรเริ่มต้นให้ผู้เข้าอบรมเห็นความสำคัญของดิจิทัลแพลตฟอร์มและจึงต่อยอดด้านการใช้งาน ซึ่งควรจัดกลุ่มผู้เข้าอบรมเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ไม่มีทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มหรือมีทักษะน้อยกับกลุ่มที่มีทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม เพราะเนื่องจากทั้งสองกลุ่มที่ได้กล่าวไปแล้วนั้นมีทักษะการใช้ไม่เท่ากัน การเรียนรู้จึงแตกต่างกัน ประกอบกับควรส่งเสริมเนื้อหาทางด้านอีคอมเมิร์ซและการใช้โซเชียลมีเดียในการขายออนไลน์ รวมไปถึงการออกแบบและตกแต่งหน้าเพจการขายสินค้าให้มีความน่าสนใจ การออกแบบหน้าร้าน การใช้อุปกรณ์ถ่ายภาพสินค้า ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง

ในการเสริมทักษะอาชีพและทักษะเทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มแก่ผู้มีรายได้น้อยควรร่วมกับหน่วยงานของภาครัฐและเอกชน เช่น สถาบันการศึกษาในพื้นที่ กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล หรือสถานประกอบการ เป็นต้น เพื่อร่วมกันถ่ายทอดองค์ความรู้แก่ผู้มีรายได้น้อยและชุมชน พร้อมทั้งช่วยกันผลักดันให้ผู้มีรายได้น้อยสามารถประกอบอาชีพบนโลกออนไลน์ได้จริง โดยอาจสร้างระบบพี่เลี้ยงคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำอย่างต่อเนื่อง

3. การเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มในการยกระดับรายได้ของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ จังหวัดกาญจนบุรี ผลจากการศึกษาศักยภาพและความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้น้อยและรูปแบบการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้น้อย จากวัตถุประสงค์ในข้อที่ 1 และ 2 นำมาสู่รูปแบบการจัดกิจกรรมฝึกอบรมการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มให้กับผู้มีรายได้น้อย ในจังหวัดกาญจนบุรี ดังนี้

3.1 กิจกรรมการเสริมทักษะอาชีพ จัดกิจกรรมอบรมให้ความรู้ในเรื่องของการลงทุน การวางแผนในการประกอบอาชีพและทักษะอาชีพด้านฝีมือ โดยอบรมในรูปแบบผสมผสานระหว่างแบบออนไลน์และในสถานที่ตั้ง ซึ่งตลอดการฝึกอบรมได้มีการบันทึกคลิปวิดีโอขึ้นตอนในแต่ละทักษะและเผยแพร่ให้ผู้เข้าอบรมได้ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติม

Figure 1 Occupational Planning Workshops and Professional Skills Training Programs for Low-Income Earners in Kanchanaburi

3.2 กิจกรรมการเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม จัดกิจกรรมอบรมทักษะด้านการค้าขายและการใช้เครื่องมือดิจิทัลทำการตลาดออนไลน์ได้แก่ เฟซบุ๊ก (Facebook) ไลน์ (Line)

และติ๊กต็อก (TikTok) โดยอบรมในรูปแบบผสมผสานระหว่างแบบออนไลน์และในสถานที่ตั้ง ซึ่งตลอดการฝึกอบรมได้มีการบันทึกคลิปวิดีโอและเผยแพร่ให้กับผู้เข้าอบรมได้ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมเช่นเดียวกัน

Figure 2 Practical Training Programs on Commerce Skills and the Use of Digital Tools in Online Marketing for Low-Income Earners in Kanchanaburi

ผู้เข้ารับการฝึกอบรม จำนวนทั้งสิ้น 30 คน มีความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมกิจกรรม โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านผลลัพธ์ ด้านสภาวะแวดล้อม ด้านกระบวนการ และด้านปัจจัยนำเข้า ผู้เข้าอบรมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดด้วยเช่นเดียวกัน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.61 4.55 4.50 และ 4.42 ตามลำดับ รายละเอียดแสดงดัง Table 6

Table 6 Mean Standard Deviation Satisfaction with Participating in Professional Skills Training Activities and Using Technology on Digital Platforms (n = 30)

Satisfaction with Participating in Professional Skills Training Activities and Using Technology on Digital Platforms Classified by Side	$\bar{X}$	S.D.	Satisfaction Level
1. Context	4.55	0.48	highest
2. Input	4.42	0.42	highest
3. Process	4.50	0.49	highest
4. Outcome	4.61	0.42	highest
Overall	4.52	0.37	highest

4. ผลประเมินคุณภาพชีวิตหลังจากการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มในการยกระดับรายได้ของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ (New Normal) จังหวัดกาญจนบุรี

จากการฝึกทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ผู้เข้าอบรมสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้ไปประกอบอาชีพและมีทักษะที่สามารถรองรับการดำเนินชีวิตโดยสามารถหาเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ สำหรับคุณภาพชีวิตหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 2 ด้านผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านจิตใจ และด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34 และ 4.24 ตามลำดับ อีก 2 ด้าน มีคุณภาพชีวิตหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมในระดับมาก ได้แก่ ด้านสุขภาพ และด้านเศรษฐกิจ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 และ 3.85 ตามลำดับ รายละเอียดแสดงดัง Table 7

Table 7 Mean Standard Deviation Quality of Life After Participating in Professional Skills Training Activities and Skills Using Technology on Digital Platforms (n = 30)

Quality of Life After Participating in Professional Skills and Technology Enhancement Training Activities on Digital Platforms Classified by Side	$\bar{X}$	S.D.	Level of Quality of Life After Participating in the Training Activities
1. Mind	4.34	0.55	highest
2. Economic	3.85	0.65	High
3. Health	4.05	0.81	High
4. Society and Environment	4.24	0.47	highest
Overall	4.12	0.51	High

สรุปและการอภิปรายผล

“การเสริมทักษะอาชีพและการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มเพื่อยกระดับรายได้ของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ ในจังหวัดกาญจนบุรี” ผู้วิจัยสามารถสรุปและอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ศักยภาพในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ จังหวัดกาญจนบุรี จากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม พบว่า ทั้งโดยรวมและรายด้าน มีศักยภาพในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านคุณลักษณะผู้มีรายได้น้อยมีความอดทนในการประกอบอาชีพไม่กลัวต่อการล้มเหลวและมีความมุ่งมั่นที่จะไปสู่ความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เนื่องจากพบว่ามีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดในด้านความรู้ผู้มีรายได้น้อยมีความรู้เกี่ยวกับโซเชียลมีเดียแต่ยังขาดความรู้เกี่ยวกับการทำแผนธุรกิจเพื่อการพัฒนาอาชีพ ในด้านทักษะผู้มีรายได้น้อยมีทักษะการประยุกต์ใช้เครื่องมือทางดิจิทัลเพื่อรองรับการพัฒนาอาชีพ เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ แท็บเล็ต โทรศัพท์มือถือ แต่ยังขาดทักษะการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อการต่อยอดพัฒนาเป็นทักษะอาชีพ จึงสะท้อนให้เห็นได้ว่าผู้มีรายได้น้อยมีความต้องการในการพัฒนาความรู้มากที่สุด ได้แก่ ความรู้การวางแผนในการประกอบอาชีพในการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มให้เกิดผลผลิตนั้น ไม่ใช่การใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มเพียงเพื่อการบริโภคสื่อเท่านั้น แต่จำเป็นต้องรู้จักการประยุกต์ใช้ดิจิทัลแพลตฟอร์มเพื่อสร้างรูปแบบธุรกิจใหม่สำหรับผู้ประกอบการหรือสร้างอาชีพเสริมหรือรายได้ โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยถือเป็นช่องทางหนึ่งที่สำคัญสำหรับผู้มีรายได้น้อยจะสามารถอาศัยดิจิทัลแพลตฟอร์มในการสร้างอาชีพเสริม

เพื่อก่อให้เกิดรายได้ ในงานวิจัยพบว่า ผู้มีรายได้น้อยในจังหวัดกาญจนบุรี มีศักยภาพในการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากพื้นฐานของผู้มีรายได้น้อยยังขาดองค์ความรู้และขาดเครื่องมือที่สำคัญในการเรียนรู้ พร้อมทั้งบุคคลที่คอยชี้แนะ

สำหรับความต้องการในการพัฒนาความรู้ของผู้มีรายได้น้อย ได้แก่ ความรู้การวางแผนในการประกอบอาชีพ รองลงมา คือ ความรู้ด้านการตลาด การตลาดออนไลน์ และความรู้ด้านการลงทุนเพื่อประกอบอาชีพ ส่วนความต้องการในการพัฒนาทักษะอาชีพ ได้แก่ ทักษะอาชีพด้านฝีมือ รองลงมา คือ ทักษะอาชีพด้านการทำเกษตรกรรม ทักษะอาชีพด้านธุรกิจออนไลน์ และความต้องการในการพัฒนาทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ได้แก่ ทักษะการใช้เครื่องมือดิจิทัลทำการตลาดออนไลน์ รองลงมา คือ ทักษะการขายสินค้าออนไลน์ผ่านโซเชียลมีเดีย และทักษะการทำงานร่วมกันแบบออนไลน์ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นทักษะที่จำเป็นในยุคปัจจุบัน งานวิจัยของ Kalayanamitr (2021) พบว่าทักษะจำเป็นแห่งอนาคตการทำงานยุคหลังโควิด-19 หนึ่งในทักษะที่สำคัญ คือ ทักษะเชิงดิจิทัล โดยแนวทางพัฒนาทักษะ คือ การตระหนักรู้ตนเอง เปิดใจรับสิ่งใหม่ ๆ การลงมือทำ เรียนรู้ต่อเนื่อง และนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ จึงปฏิเสธไม่ได้เลยว่า การเรียนรู้เทคโนโลยีดิจิทัลมีความสำคัญอย่างมากต่อผู้มีรายได้น้อย และควรที่จะเรียนรู้และลงมือทำอย่างจริงจัง นอกจากนี้ผู้มีรายได้น้อยควรได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานของภาครัฐและเอกชน ร่วมกันพัฒนาศักยภาพด้านการพัฒนาทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มอย่างจริงจัง ซึ่ง Noppanatwongsakorn (2019) ได้อธิบายในประเด็น บทบาทของรัฐบาลเพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำในสังคมไทยว่า ปัญหาความยากจนและปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคมยังคงปรากฏเป็นปัญหาสำคัญของประเทศไทย มีความจำเป็นที่ต้องหาทางเยียวยาแก้ไขโดยผ่านนโยบายและมาตรการและกลไกต่าง ๆ ของรัฐบาลส่วนหนึ่งแล้วการเสริมทักษะอาชีพให้ผู้มีรายได้น้อยสามารถทำงานและหาเลี้ยงตนเองได้ จึงเป็นแนวทางที่สำคัญในการพัฒนากำลังคน พัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีในระยะยาว ถือว่าเป็นระบบการจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่สนับสนุนให้บุคลากรมีทักษะที่จำเป็นสำหรับอนาคต

2. รูปแบบการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ จากการสนทนากลุ่ม พบว่า รูปแบบที่เหมาะสมจะส่งผลต่อการเกิดทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ผลการวิจัยจึงสะท้อนให้เห็นได้ว่าการร่วมกันส่งเสริมให้มีการจัดฝึกอบรมในรูปแบบการอบรมเชิงปฏิบัติการและจัดทำคู่มือหรือคลิปการถ่ายทอดขั้นตอนอย่างละเอียดพร้อมทั้งเผยแพร่ในรูปแบบออนไลน์มีความจำเป็นอย่างมากในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะกับกลุ่มผู้มีรายได้น้อย ซึ่งควรฝึกอบรมให้ความรู้ในเรื่องของการลงทุน การวางแผนในการประกอบอาชีพและทักษะอาชีพด้านฝีมือ รวมถึงการเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ได้แก่ อบรมทักษะด้านการค้าขายและการใช้เครื่องมือดิจิทัลทำการตลาดออนไลน์ ได้แก่ เฟซบุ๊ก ไลน์ และดีด็อก เป็นต้น Chantapong et al. (2023) ได้อธิบายว่า ปัจจุบันตลาดแรงงานทั่วโลกต้องเผชิญกับความท้าทายจากเทคโนโลยีและสถานการณ์โควิด 19 ส่งผลให้ในอนาคตหลายคนต้องทำงานในอาชีพที่ไม่เคยมีมาก่อนและหลายคนต้องเปลี่ยนงานและอาชีพหลายครั้งในตลอดช่วงชีวิตการทำงาน การเปลี่ยนผ่านในลักษณะนี้ยังชัดเจนขึ้นเมื่อโลกมุ่งไปสู่เศรษฐกิจสีเขียวและดิจิทัล ดังนั้น การสร้างโอกาสเข้าถึงการยกระดับและการพัฒนาทักษะใหม่ ๆ แก่แรงงานทุกกลุ่มทุกช่วงวัยในช่วงเปลี่ยนผ่านนี้จึงมีความสำคัญต่อการเติบโตอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะแพลตฟอร์มพัฒนาทักษะและการเรียนรู้มีความจำเป็นและเป็นประโยชน์อย่างมากต่อแรงงาน สาธารณชนทั่วไป และอีเลิร์นนิง (E-Learning) ถือเป็นจุดเปลี่ยนการเติบโตของดิจิทัลแพลตฟอร์มที่พัฒนาทักษะแรงงานทั้งในประเทศและต่างประเทศ

3. การเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มในการยกระดับรายได้ของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ มีความจำเป็นอย่างมาก งานวิจัยของ Onkeaw (2019) และ Tantixalerm et al. (2020) ได้สนับสนุนว่าทักษะชีวิตและอาชีพมีความสำคัญต่อผู้มีความต้องการพิเศษให้ได้รับการจ้างงานและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ส่วนทักษะทางการเงินเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับทุกคนเพื่อให้สามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข (Organization for Economic Co-operation and Development, 2016) จากผลงานวิจัยผู้เขียนได้จัดกิจกรรมการเสริมทักษะอาชีพโดยได้อบรมให้ความรู้เรื่องการลงทุน การวางแผนในการประกอบอาชีพ ทักษะอาชีพด้านฝีมือ และกิจกรรมการเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์ม ซึ่งสอดคล้องกับ UNESCO (2016) ที่ได้เสนอไว้ว่า ทักษะเพื่อการทำงานเป็นสมรรถนะที่หลายประเทศในโลกให้ความสำคัญในการพัฒนาเพื่อเตรียมความพร้อมสู่โลกของอาชีพและหนึ่งในนั้น คือ ทักษะการเป็นผู้ประกอบการ และทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ Chantapong et al. (2023) ได้อธิบายว่า แรงงานไทยทั้งหมดต้องรีสกิล (Reskill) โดย 50 เปอร์เซ็นต์ต้องพัฒนาทักษะอย่างน้อย 3 เดือน และอีก 50 เปอร์เซ็นต์ ต้องพัฒนาทักษะนาน 3 เดือนขึ้นไป หมายถึง ด้านอุปสงค์ (Demand Side) จะมีความต้องการพัฒนาทักษะมากขึ้น คือ คนทำงานมากถึง 38.7 ล้านคน โดยกลุ่มแรงงานทักษะสูงไม่เป็นที่น่ากังวล ส่วนสองกลุ่มตรงกลาง คือ แรงงานฝีมือและไม่ใช้ทักษะทำซ้ำ และกลุ่มแรงงานฝีมือและใช้ทักษะทำซ้ำ มีโอกาสค่อนข้างสูงที่จะถูกแทนที่ด้วยหุ่นยนต์อัตโนมัติ ส่วนในด้านอุปทาน (Supply Side) พบว่า การพัฒนาทักษะของแรงงานในระบบทั้งที่จัดโดยภาคเอกชน หรือจัดโดยศูนย์ฝึกอบรมของภาครัฐเพียงพอในระดับหนึ่งและควรปรับให้ทันเข้ากับยุคสมัยอยู่เสมอ โดยมีสถาบันแกนหลักของรัฐ คือ สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานจังหวัดทั่วประเทศของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน และสถาบันพัฒนาผู้ประกอบการการค้ายุคใหม่ของกระทรวงพาณิชย์ เป็นต้น

4. คุณภาพชีวิตหลังจากการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มในการยกระดับรายได้ของผู้มีรายได้น้อยภายใต้วิถีชีวิตใหม่ จังหวัดกาญจนบุรี ผลจากแบบสอบถามคุณภาพชีวิตหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรม พบว่า โดยรวมมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 2 ด้านผู้ได้รับการฝึกอบรมมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านจิตใจและด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม เนื่องจากหลังเข้าร่วมอบรมสภาพจิตใจและความรู้สึกอันเกิดจากการนำสิ่งที่ได้หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มมาช่วยพัฒนาจิตใจให้มีความสุข จนเกิดความสงบในการดำรงชีวิต ประกอบกับมีทางออกในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับภาระค่าใช้จ่าย มีกำลังใจในการดำเนินชีวิต ทศนคติที่ดีต่อการประกอบอาชีพเสริม รวมถึงมีความสุขในการดำเนินชีวิต เนื่องจากมีรายได้เพิ่มขึ้น การเข้าร่วมกิจกรรมการเสริมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มของผู้มีรายได้น้อยในครั้งนี้ จากการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา พบว่า ผู้มีรายได้น้อยที่เข้าร่วมกิจกรรมมีรายได้เพิ่มขึ้นเฉลี่ย 2,000 – 4,000 บาทจากการใช้ดิจิทัลแพลตฟอร์มเป็นช่องทางในการหารายได้เสริม นอกจากนี้ผู้มีรายได้น้อยยังสามารถแลกเปลี่ยนความรู้ด้านทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มกับคนในชุมชนได้ร่วมผลักดันให้คนในชุมชนหรือบุคคลใกล้เคียงเกิดการตื่นตัวในการพัฒนาอาชีพเสริมเพื่อก่อให้เกิดรายได้ จึงส่งผลให้คุณภาพชีวิตด้านจิตใจ และด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับมากที่สุด แต่ในขณะเดียวกันผู้มีรายได้น้อยยังคงมีความวิตกกังวลและมีภาวะความเครียดด้านภาระค่าใช้จ่ายอยู่จึงทำให้คุณภาพชีวิตในด้านสุขภาพ และด้านเศรษฐกิจอยู่ในระดับมาก งานวิจัยของ Tansutinun and Mungmaung (2019) ได้ดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ โดยผู้วิจัยมุ่งศึกษาเรื่องนโยบายในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้มีรายได้น้อย พบว่า ภาครัฐมีการดำเนินนโยบายการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้มีรายได้น้อยได้ตามความสอดคล้องของยุทธศาสตร์ชาติมีการกำหนดมาตรการเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต

ด้วยการนำนโยบายสร้างอาชีพให้กับผู้มีรายได้น้อยตามศักยภาพของประชาชนและพื้นที่ตามความสมดุลกับตลาดแรงงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Panyayong et al. (2018) ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยว่า แนวทางการดำเนินนโยบายบัตรสวัสดิการแห่งรัฐนั้น ช่วยให้ผู้มีรายได้น้อยสามารถเข้าถึงบริการที่จำเป็นอันจะเป็นการช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น รัฐบาลพยายามที่จะร่วมมือกับทุกภาคส่วนในการแก้ไขปัญหาความยากจนโดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยอยู่อย่างต่อเนื่อง แต่ปัญหาความยากจนยังคงเป็นปัญหาที่ต้องมีการแก้ไขในระยะยาว โดยงานวิจัยของ Saranchit (2015) พบว่า ผู้มีรายได้น้อยยังขาดโอกาสที่จะเข้าถึงกิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตในด้านต่าง ๆ จากการวิเคราะห์ พบว่า ปัญหาและสาเหตุของความยากจนมาจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการ คือ ปัจจัยภายในตัวบุคคล และสาเหตุจากปัจจัยภายนอก การฝึกอบรมทักษะอาชีพและทักษะการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มจึงเป็นประเด็นสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตแก่ผู้มีรายได้น้อย โดยงานวิจัยของ Singboonmee and Dejrod (2019) ได้ศึกษาวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการเข้าร่วมโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตและฝึกอาชีพของผู้ถือบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ตัวแปรหนึ่งที่สำคัญ คือ การฝึกอาชีพของผู้ถือบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ จากผลงานวิจัยจะเห็นได้ว่าการส่งเสริมการฝึกอาชีพของผู้ถือบัตรสวัสดิการแห่งรัฐหรือเรียกได้ว่ากลุ่มผู้มีรายได้น้อยมีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ซึ่งรัฐบาลโดยกระทรวงแรงงานเร่งดำเนินกิจกรรมนโยบายด้วยการเพิ่มขีดความสามารถเพื่อยกระดับศักยภาพของกลุ่มคนผู้มีรายได้น้อยที่ลงทะเบียนบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ ดำเนินการภายใต้แนวทาง คือ “เพื่อสร้างงาน สร้างอาชีพ เพิ่มรายได้ และความมั่นคงในชีวิต” เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคม มีรายได้และชีวิตที่มั่นคง ส่งผลให้ประชาชนอยู่ดีกินดีอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การเสริมทักษะอาชีพและการใช้เทคโนโลยีบนดิจิทัลแพลตฟอร์มถือเป็นการเตรียมความพร้อมกำลังคน โดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยให้มีความรู้ มีทักษะที่สามารถรองรับการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพในยุคดิจิทัล
2. ผู้มีรายได้น้อยนำเอาความรู้ที่ได้ไปสร้างอาชีพและรายได้ที่สามารถหาเลี้ยงตนเองและครอบครัวเกิดรายได้จริงในชีวิตประจำวัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคตหรือการวิจัยครั้งต่อไป

1. การจัดฝึกอบรมแก่ผู้มีรายได้น้อยควรต้องมีการติดตามการนำไปใช้ประโยชน์อย่างต่อเนื่อง
2. การเก็บรวบรวมข้อมูลคุณภาพชีวิตหลังจากที่เข้าอบรม ควรเก็บหลังจากผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้นำไปปฏิบัติและสร้างอาชีพในช่วงเวลาที่เหมาะสม ซึ่งควรมีระยะห่างพอสมควรเพื่อให้ได้ข้อมูลคุณภาพชีวิตที่แท้จริง โดยเฉพาะด้านรายได้ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาพอสมควร

เอกสารอ้างอิง

- Boonphrom, R. (2020). *Digital Learning Platform: Trends in Learning in the Digital Age*. Retrieved November 27, 2018, from http://www.etrainingbma.net/Panyapat/Panyapat39_1/Content10.pdf
- Chaisuparakul, S. (2015). *Research Methodology in Social Sciences*. Bangkok: Mata Printing.
- Chantapong, S., Tantipura, C., Wongprasong, T., & Wichitanan, A. (2023). Upskill & Reskill: Build Skills, Build Career “Strong Labor” in the Digital Age. Retrieved June 15, 2023, from https://www.bot.or.th/th/research-and-publications/articles-and-publications/articles/Article_16Mar2021.html
- Kalayanamitr, K. (2021). Necessary Skills for the Future of Work in the Post-COVID-19. *Journal of MCU Buddhapanya Review*, 6(3), 163-176.
- Kanchanaburi Provincial Labor Office. (2020). *Labor Situation in Kanchanaburi Province, Quarter 3 Year 2020*. Retrieved November 27, 2018, from <https://kanchanaburi.mol.go.th/news/>.
- Kunsawat, T. (2015). *Knowledge Management: Determining the Quality of Research Tools*. Chonburi: Faculty of Political Science and Law Burapha University.
- Ministry of Higher Education Science Research and Innovation. (2020). *Introduction Ministry of Higher Education, Science, Research and Innovation*. Retrieved November 27, 2018, from <https://www.mhesi.go.th/>.
- Noppanatwongsakorn, R. (2019). *The Role of the Current Government in Driving the State Welfare Program: to Solve Poverty and Inequality in Thai Society*. (Document Presented to the 5th National Academic Conference on Public Affairs Management in the Digital Era, College of Local Administration, Khon Kaen University).
- Office of Knowledge Management and Development. (2017). *Learning Trends of the New Generation in the Digital Age*. Retrieved November 27, 2018, from <http://www.okmd.or.th/>
- Onkeaw, K. (2019) Expectation; Problems and Obstacles of Employers to Disabled Person's Employment According to the Act of Promotion and Development of Quality of Life for Disabled Persons Act B.E. 2550 (2007) and the 2nd edit B.E. 2556 (2013). *Journal of Ratchasuda College*, 15(1), 35-49.
- Organization for Economic Co-operation and Development. (2016). *OECD/INFE Core Competencies Framework on Financial Literacy for Youth*. Retrieved June 15, 2023, from <https://www.oecd.org/finance/Core-Competencies-Framework-Youth.pdf>

- Panyayong, W., Sinthurat, K., Mohchat, P., Muangwanna, P., & Chaonram, E. (2018). *Implementation of the Government Welfare Card Policy in Ban Dan Subdistrict Municipality Ban Dan District Buriram Province*. (Document presented to the 7th National Academic Conference of Public Administration, Buriram Rajabhat University, Buriram).
- Piemthaworn, A. (2019). *Guidelines for Developing the Work Competency of Personnel in the Professional Line Digital Technology Working in the Private Sector, A Case Study of an Information Technology Company*. Bangkok: Thammasat University.
- Porncharoenkitkul, A. (2010). People's Quality of Life Whom Possess State Welfare Card Case Study, Dontum Distirct, Nakhonpathom Province. *Journal of MCU Buddhapanya Review*, 6(2), 120-131.
- Rengkounkway, M. (2020). A Study of Quality of Life of Supplementary Vocational Trained Farmers. *Dusit Thani College Journal*, 14(3), 564-577.
- Saranchit, T. (2015). Problems of Poverty in Thai Society. *Eau Heritage Journal Social Science and Humanities*, 5(2), 12-21.
- Singboonmee, J., & Dejrod, C. (2019). *Factors Affecting State Welfare Cardholder's Participation in Life Quality Development and Professional Training Projects*. (Document Presented to the 6th National Academic Conference, Nakhon Ratchasima College, Nakhon Ratchasima Province).
- Siljaru, T. (2012). *Research and Statistical Data Analysis with SPSS and AMOS*. Bangkok: S.R. Printing Mass Products.
- Siriphanpanya, J. (2021). *The Satisfaction of People with the Government Welfare Card Project in Maha Sarakham Province*. Maha Sarakham: Rajabhat Maha Sarakham University.
- Stufflebeam, D. L., & Shinkfield, A. J. (2007). *Evaluation Theory, Models and Applications*. San Francisco: John Wiley and Son.
- Tansutinun, P., & Mungmaung, S. (2019). Public Policy to Improve Quality of Life for Low Income with the State Welfare Card. *Mahachula Academic Journal*, 6(2), 333-347.
- Tantivorawong, A. (2017). Factors Contributing to "Populism" in Thai Politics in 2006-2010. *Governance Journal*, 4(2), 232-251.
- Tantixalerm, C., Tachaphahapong, S. S., Kitnuntaviwat, V., Bulpakd, B., Amornpaisarnloet, W., & Tinmala, D. (2020). The Study of State and Problems in Educational Provision for Students with Learning Special Needs in Vocational Trainings for Career. *Journal of Ratchasuda College*, 16(1), 33-45.
- The Kanchanaburi Provincial Office of The Comptroller General. (2018). *Low-Income Earners will be Registered for the 2017 State Welfare Program in Kanchanaburi*. Retrieved November 27, 2018, from <https://www.cgd.go.th/cs/kan/kan/>

- The Secretariat of the Prime Minister. (2018). *Innovative State Welfare Measures to Solve Poverty*. Retrieved November 27, 2018, from <https://spm.thaigov.go.th/>
- The Secretariat of The Prime Minister. (2018). Registration of the State Welfare Card. *Governance Journal*, 4(2), 252-261.
- United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO). (2016). *Assessment of Transversal Competencies: Policy and Practice in the Asia – Pacific Region*. Retrieved June 15, 2023, from <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000246590>
- Yamane, T. (1967). *Statistics: An Introductory Analysis*. (2nd ed.). New York: Harper and Row.